

Chỉ mỗi Lillian

Lillian không muốn mình là người duy nhất trong Hội Thiếu Nữ.

Bài của Mikaela Wilkins
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Hôm nay là ngày cuối cùng của Lillian trong Hội Thiếu Nhi. Lillian sẽ rất nhớ những đứa trẻ khác ở đây. Ở đây chỉ còn ba đứa thôi—hai bé gái nhỏ hơn và em trai của Lillian, là Michael.

“Em cảm thấy thế nào khi chuyển lên lớp Thiếu Nữ?” giảng viên lớp Thiếu Nhi của em hỏi.

“Em rất nóng lòng muốn đến lớp cùng các chị lớn hơn em!” Lillian nói.

“Tôi mừng vì em thấy hào hứng,” người giảng viên nói. “Còn ai khác sẽ tham gia Hội Thiếu Nữ với em?”

Lillian nghĩ về những cô bé lớn hơn trong tiểu giáo khu. Summer và Cova vừa học xong trung học. Và gia đình của Melvina đã chuyển đi nơi khác. Khoan đã nào. Nghĩa là chỉ còn lại . . . mỗi Lillian.

Lớp Thiếu Nữ của cô bé sẽ như thế nào đây? Chỉ có mỗi giáo viên và em ấy thôi à? Điều đó nghe có vẻ gượng gạo—và cô đơn. Nghĩ về điều đó khiến Lillian lo lắng. Cô bé cau mày. Lillian không muốn trở thành người duy nhất trong Hội Thiếu Nữ.

Suốt thời gian còn lại trong ngày, Lillian nghĩ về việc trở thành thiếu nữ duy nhất. Vào bữa tối, cô bé đảo thức ăn quanh đĩa của mình mà không ăn. Em ấy lảm bảm khi đến lượt đọc của mình trong buổi học thánh thư gia đình.

Mẹ đặt quyển thánh thư xuống. “Có chuyện gì vậy con?” mẹ hỏi.

Lillian thở dài. “Con sẽ một mình cô đơn trong Hội Thiếu Nữ!”

Mẹ bước đến ngồi cạnh Lillian. Mẹ ôm cô bé vào lòng. “Điều đó thật không dễ dàng,” mẹ bảo. “Chúng ta có thể làm gì để giúp con đây?”

Lillian suy nghĩ một lúc. “Có lẽ chúng ta có thể cầu nguyện rằng một bạn gái khác sẽ chuyển đến tiểu giáo khu. Và có lẽ Cha có thể ban một phước lành cho con.”

Cha mỉm cười. “Đó là những ý tưởng tuyệt vời.”

Cả gia đình quỳ xuống cầu nguyện. “Thưa Cha Thiên Thượng,” Lillian bắt đầu, “Con rất vui vì con được chuyển lên Hội Thiếu Nữ. Con không muốn ở một mình, nhưng nếu đó là ý muốn của Cha, thì không sao cả. Xin hãy giúp con biết con có thể làm gì để cảm thấy tốt hơn. Và nếu Cha muốn soi dẫn cho một gia đình nào đó có con gái bằng tuổi con chuyển đến sống ở tiểu giáo khu này, thì điều đó cũng rất

tuyệt vời.”

Sau lời cầu nguyện, cha đặt tay lên đầu Lillian. “Cha ban phước cho con sẽ cảm thấy bình an khi chuyển lên Hội Thiếu Nữ,” Cha nói. “Cha Thiên Thượng sẽ ban phước cho con khi con cầu xin sự giúp đỡ của Ngài.”

Lillian *thật sự* đã cảm thấy bình an. Cô bé vẫn chưa chắc rằng mình có thể làm gì để việc chuyển lên Hội Thiếu Nữ được dễ dàng hơn. Nhưng cô bé cũng biết Cha Thiên Thượng sẽ giúp em.

Vào ngày Chủ Nhật, Lillian vẫn còn một chút lo lắng. Nhưng cô bé nhớ lại sự bình an mà cô đã cảm thấy sau khi được cha ban phước. Cô bé biết rằng mọi việc rồi sẽ ổn thỏa.

Trong buổi lễ Tiệc Thánh, vị giám trợ thông báo rằng Chị Barns sẽ là chủ tịch mới của Hội Thiếu Nữ. Chị Barns đứng dậy khi tên cô ấy được xướng lên. Lillian không thực sự biết cô ấy là ai, nhưng cô ấy trông rất thân thiện.

Mẹ đã nói rằng khi mẹ ở tuổi Lillian, lãnh đạo Hội Thiếu Nữ của mẹ đã trở thành một trong những người bạn tốt nhất mà mẹ có. Có lẽ Lillian và Chị Barns có thể là bạn của nhau! Đó là sự đáp ứng cho lời cầu nguyện của em ấy.

Sau lễ Tiệc Thánh, Lillian đến lớp học mới của mình. Một bạn nữ lớn hơn đang đứng trong hội trường.

“Xin chào,” Lillian nói. “Chị đến thăm tiểu giáo khu của em ạ?”

Bạn ấy lắc đầu. “Không phải. Gia đình chị vừa mới chuyển đến đây.”

Lillian mỉm cười. “Chào mừng chị đến với tiểu giáo khu của chúng em. Hôm nay là ngày đầu tiên của em ở lớp Hội Thiếu Nữ.” Lillian và bạn nữ kia ngồi xuống trong lớp học. “Nhân tiện, tên em là Lillian.”

“Không đời nào!” bạn nữ mới đến nói. “Tên chị cũng là Lillian!”

Lillian cười khúc khích. Cha Thiên Thượng một lần nữa đã đáp ứng lời cầu nguyện của em ấy! Có lẽ rốt cuộc ở trong Hội Thiếu Nữ sẽ không cô đơn lắm. ●

Câu chuyện này diễn ra ở Australia.

